

žen-šen **MARTINA** Němce

MARTIN NĚMEC, akademický malíř, hudební skladatel, textař, spisovatel (*Stodola, Vana s výhledem*), scenárista (film režiséra Jurije Herze T.M.A.), kapelník a autor písní skupin *Precedens* a *Lili Marlene*.

Není to žádná umělecká póza nebo stylizace, ale poměrně málo se zabývám tím, co mívám na sobě.

Mou garderobu tvoří většinou trička – pokud možno sepraná. Z nového oblečení bývám nesvůj. Postupně si s tričkem či košilí na sebe zvykáme, ale ve chvíli, kdy nastane kýžené souznění, tak už zase dochází k čemusi, co by dramatik Havel nazval *odcházením*. V reálném životě tak vzniká paradox: já například někam přicházím, zatímco části mého oblečení zároveň odcházejí. Týká se to jen vnějších vrstev. Na prádlo jsem háklivý, abych se nedostal do situace dámy popisované v knížce doctorských historek Aeskulapova hůl. Ta navštívila lékaře a na jeho výzvu, aby se svlékla, odpověděla překrásným bonmotem: „Svlékat se nemůžu, pane doktore, nejsem na to oblečená!“ Také si nemyslete, že kromě pestrobarevných džinsů, které nosím při práci v ateliéru a do kterých si utírám štěteč, snad chodívám ve špinavém oblečení. Jsem přece jen v rukou žen (nejprve maminky a nyní manželky), které by to nedopustily ani v případě, že bych to snad z tvůrčí roztržitosti dopustil já. Zejména moje maminka byla a je svou pořádkumilovností po celý život pověstná. Když například začala uklízet chalupu, museli jsme ji zadržet na zahradě,

Pohled z druhé strany, i tak můžeme nazvat fejetony, které pro vás na této stránce pravidelně píše **Martin Němec**.

100% cotton

aby se nepustila i do lesa. V lesích totiž bývají větve a listy nezřídka poházeny jen tak halabala. Maminka se například díky své vášni pro pořádek nemohla nikdy dívat na grotesky Laurela a Hardyho, protože ti ve svých filmech neustále dělají nepořádek, devastují zařízení domů a dokonce po sobě házejí šlehačkové dorty, aniž by následně uklidili. Po léta tedy řešila svůj vztah k jejich humoru tím, že se namísto obrazovky dívala na otce a shovívavě se usmívala jeho hlasitým záchvatům smíchu, během kterých mu z očí tekly slzy a povážlivě brunátněla tvář. Ale zpět k mému vztahu se šatníkem. Nevím, jak vy, ale já jsem háklivý na takovou tu cedulku za krkem, a pokud mi ji manželka nekupíruje, jsem, k podivu svého okolí, schopen nosit takové tričko naruby. Nevím, nač člověk potřebuje mít za krkem šimrající vlaječku se spoustou nepotřebných informací a s obrázky přeškrtnutých neidentifikovatelných objektů. Chápu ještě písmena udávající rozměr oblečení – to se může hodit zejména při nákupu. Nápis 100% cotton akceptuji také, ale nabádání, že máme „prát spolu věci podobně barevné“, mi připadá jako neomalené vměšování do soukromí. A červený nápis „chraňte před ohněm“ je jednoznačně z říše Monty Pythonova létajícího cirkusu. Už se vidím, jak v případě požáru přednostně běžím ke skříní, ze které zachraňuji stoprocentně bavlněné tričko, které jsem vždy pral jen s podobně barevnými (nepřipadá vám to poněkud xenofobní?), a s nasazením života jej zachraňu-

ji ze spárů zběsilého živlu. Na jiných věcech totiž varovný nápis o ohni nebývá, takže je bez výčitek mohu nechat lehnout popelem. Trochu mi to připomíná příběh Američanky, která po procházce v dešti dala usušit svého jorkšira do mikrovlnky. A víte, že po jeho explozi vyhrála nad firmou, která troubu vyráběla, velké peníze? V návodu ke spotřebiči totiž nebylo napsáno, že se do něj nemají vkládat psi... Můj vlašný vztah k módnímu odívání se týká také doplňků, na kterých si kupodivu některých mužů zakládají až fanaticky. Tak třeba brýle. Nedávno jsem se snažil kamarádům u středěčního stolu přechíst cosi zajímavého z jednoho časopisu. Neměl jsem brýle, a tak jsem na drobná písmenka zíral jak Lotova žena na termojadernou reakci. Spolustolující kamarád právník vytasil své brýle, a když viděl (i bez brýlí), jak jsem se hezky rozečetl, daroval mi je. Při odchodu jsem mu je chtěl vrátit, ale on mi dost přísně připomněl, že dárky se nevracejí. Je to právník, a tak jsem mu neodporoval! Od té doby jsem majitelem dvojitých brýlí. Ihned jsem zapomněl, které jsou ty původní a které jsou darované. Minulý týden jsem měl schůzku s manažerkou. „Máš nový brejle,“ povídá mi a já se podivuji: „Jak to, prosím tebe, můžeš poznat?“ „Jsou přece úplně jiné,“ odvětila ona překvapeně. „Aha,“ odpovídám bezelstně: „Mně připadají stejný – takový vepředu prosklený, ne?“ Podobně to mám s hodinkami. Před časem jsem jedny vybíral v obchodě a šokoval jsem prodavačku požadavkem, že bych jen potřeboval vědět, kolik je hodin. Víc než designem jsem se také řídil jejich vahou. Některé opravdu krásné ocelové chronometry byly tak těžké, že by jejich majitel chodil nakřivo, pokud by v pravé ruce nenesl cihlu... Se mnou už to asi lepší nebude. Prosklenými brýlemi teď hledím na ručičku lehkých hodinek a je mi dobře. I s cedulkou vlající mi volně za krkem. ●